

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Tertium

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum liceat aliquos voto obligare ad religionis ingressum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38803

dam sunt principalia, quæ sunt quasi fines præceptorum, & consiliorum, scilicet præcepta charitatis, ad quæ consilia ordinantur, non ita quod sine consilijs seruari non possint præcepta, sed ut per consilia perfectius obseruentur. Alia verò sunt præcepta secundaria, quæ ordinantur ad præcepta charitatis, ut sine quibus præcepta charitatis obseruari non possint omnino. Sic ergo perfecta obseruantia præceptorum charitatis præcedit intentione consilia, sed interdum tempore sequitur. Hic est enim ordo finis, respectu eorum, quæ sunt ad finem. Obseruantia verò præceptorum charitatis secundum communem modum, & similiter alia præcepta comparantur ad consilia, sicut commune ad proprium: quia obseruantia præceptorum potest esse sine consilijs, sed non conuertitur. Sic ergo obseruantia præceptorum communiter sumpta, præcedit ordine naturæ, consilia: non tamen oportet quod tempore, quia non est aliquid prius in genere, quam sit in aliqua specierum. Obseruantia verò præceptorum sine consilijs ordinatur ad obseruantiam præceptorum cum consilijs: sicut species imperfecta ad perfectam, sicut animal irrationale ad rationale. Perfectum autem naturaliter prius est imperfecto. Natura enim, ut Boetius dicit, à perfectis sumit initium. Nec tamen oportet quod prius obseruentur præcepta sine consilijs, & postea cum consilijs: sicut non oportet quod aliquis prius sit asinus quam sit homo, vel quod prius sit coniugatus quam sit virgo. Et similiter non oportet, quod aliquis prius seruet præcepta in seculo, quam transeat ad religionem, præsertim quia conuersatio secularis non disponit ad perfectionem religionis, sed magis impedit.

ARTIC. II.

Utrum debeant aliqui voto obligari ad religionis ingressum?

AD secundum sic proceditur. Videtur, quod non debeant aliqui voto obligari ad religionis ingressum. Per professionem enim voto aliquis religioni attrin-

Aaa 3 gitur.

909

§u 9 188

art. 5. Et

quol. 3. a.

11. op.

17. t. a. 11.

22. 13

gitur. Sed ante professionem conceditur annus probationis, secundum regulam B. Benedicti, & secundum statutum * Innocentij Tertij, qui etiam prohibuit ante annum probationis completum, eos per professionem religioni astringi. Ergo videtur, quod multo minus adhuc in seculo existentes debeant voto ad religionem obligari.

hatur
17 q. 2.
* in Dec.
l. si. 31.
de regu
lari. *hatur*
transun
21. ad rel.
c. 16.
* l. 1. c. 31
* in Dec.
d. 45. ca.
de iudicis

¶ 1 Præterea, Greg. * in registro dicit, & habetur in Decretis * dist. 45. quod Iudæi non vi, sed libera voluntate, ut conuertantur, suadendi sunt. Sed implere id quod vouetur, necessitatis est. Ergo non sunt aliqui obligandi ad religionis ingressum.

¶ 2 Præterea, Nullus debet alteri præbere occasionem ruinæ. Unde Exod. 21, dicitur, Si quis aperuit cisternam, cecideritque bos, vel asinus in eam, dominus cisternæ reddet pretium fumentorum. Sed ex hoc, quod aliqui obligantur ad religionem per votum, frequenter aliqui ruunt in desperationem, & in diuersa peccata. Ergo videtur, quod non sint aliqui ad religionis ingressum voto obligandi.

est gloss.
Aug hoc
loco 10 8.

SED contra est, quod in Psal. 75, dicitur, Vocate, & reddite Domino Deo vestro. Vbi dicit gloss. * quod quædam sunt vota propria singulorum, ut castitas, virginitas, & huiusmodi. Ad hæc ergo vouenda, nos inuitat sacra scriptura. Sed scriptura sacra non inuitat nisi ad id quod est melius. Ergo melius est, quod aliquis voto se obliget ad religionis ingressum.

q. 88. a. 6

RESPONDEO dicendum, quod sicut supra dictum est, cum de voto ageretur, vnum & idem opus ex voto factum est laudabilius, quam si sine voto fiat, tum quia vouere est actus religionis, quæ habet quædam excellentiam inter virtutes: tum quia per votum firmatur voluntas hominis ad bonum faciendum. Et sicut peccatum est grauius ex hoc, quod procedit ex voluntate obstinata in malum, ita bonum opus est laudabilius ex hoc, quod procedit ex voluntate confirmata in bonum, per votum. Et ideo obligari voto ad religionis ingressum est secundum se laudabile.

Ad

Ad primum ergo dicendum, quod duplex est religionis votum. Vnum solemne, quod hominem facit monachum, vel alterius religionis fratrem, quod vocatur professio: & tale votum debet præcedere annus probationis, ut probat obiectio. Aliud autem est votum simplex, ex quo aliquis non fit monachus, vel religiosus, sed solum obligatus ad religionis ingressum: & ante tale votum non oportet præcedere probationis annum.

Ad secundum dicendum, quod austeritas illa Gregorij ꝑ intelligitur de violentia absoluta. Necessitas autem quæ ex obligatione voti requiritur, non est necessitas absoluta, sed necessitas ex fine: quia, scilicet post votum non potest aliquis finem salutis consequi, nisi impleat volum. Talis autem necessitas non est vitanda: quinimmò ut August. dicit ꝑ ad Armentarium, & Paulinam, Felix est necessitas quæ ad meliora compellit.

Ad tertium dicendum, quod vouere religionis ingressum, est quædam confirmatio voluntatis ad meliora. Et ideò quantum est de se, non dat homini occasionem ruinæ, sed magis subtrahit. Sed si aliquis voti transgressor grauius ruat, hoc non derogat bonitati voti, sicut nec derogat bonitati baptismi, quod aliqui post baptismum grauius peccant.

ARTIC. III.

Utrum ille qui obligatus est voto ad religionis ingressum, teneatur intrare religionem?

AD tertium sic proceditur. Videtur, quod ille qui obligatus est voto ad religionis ingressum, non teneatur intrare religionem. Dicitur enim in Decr. ꝑ 17. q. 2. Gosaldus presbyter quondam infirmitatis passione pressus monachum se fieri promisit: non tamen monasterio, aut abbati se tradidit, nec promissionem scripsit, sed beneficium ecclesiæ in manu aduocati refutauit. Ac postquam cõualuit, monachum se negauit fieri. Et postea subditur, iudicamus & auctoritate Apostolica præcipimus, ut præfatus presbyter

Aaa 4 be-

citata in arg. 2.

ep 45. nõ multum procul a. fi. 10. 2.

910

Su. q 33. a 3. ad 2. q. 401. 3. ar. 12. ꝑ ca 1. incipit, Gosaldus